

avant...!

P. O. U. M.

figueres, 3 de març del 1937 - número 12

J. C. I.

redacció: joaquim maurín, s

acció, més acció

Els que per mandat de llurs organitzacions ocupen càrrecs públics haurien de recordar sempre que la situació actual no permet actuacions al marge del sentir acertat i viu del poble productor.

La labor a realitzar ha d'ésser impulsada a tota hora per la massa proletària que és, a fi de comptes, la que pot exigir puix també ha estat la que en els moments de perill ha donat la cara.

Volguer actuar contra la corrent, es perillós. Volguer fer-se el sord al clam popular, es temerari. Per això nosaltres desitjem viure ben units amb el poble que treballa perquè sabem que les seves alegries són les nostres rialles, i els seus sofriments, les nostres llàgrimes.

Som carn i sang del mateix poble. Per ell vivim i per ell estem disposats a fer tota mena de sacrificis. Per tant, sempre que convingui ens trobarem ben junts, ahir en la misèria més negra, avui en l'agitació esperançadora i demà en el benestar de la nova societat que anem creant paulatinament però amb fonaments de roca viva, sòlids i incommovibles.

Els conreadors de desigs improcedents prou voldrien i no es cansen de demanar-ho, tancar la boca al poble. Poble. Cerebell gegant. Màquina de realitzacions meravelloses.

Somniem amb un govern fort. Un govern que pogués, com abans recolzar-se en les baionetes de les forces coercitives. Creuen que el poble es tornara mesell i que cansat de rebre enmudirà per un sempre més.

No es precisament un govern fort, que pegui, el que cal. Es un govern que compti amb la simpatia i la completa confiança de la massa explotada. Aquest govern però, ha d'ésser format exclusivament per representants genuïns d'aquesta massa, doncs, ben sapigut és, que l'emancipació del proletariat he d'ésser obra del mateix proletariat.

Perdem el temps acceptant cada dia noves claudicacions. Sembla talment que hem perdut la confiança amb nosaltres mateixos. El dinamisme que sempre hem demostrat s'està transformant en ostracisme pur. Serà el contacte amb els sillons ministerials i municipals?

Cal que sortim d'aquest estancament nefast. El poble ens reclama. Acció, més acció. Tanquem l'aixeta de l'eufòria. Acabem amb les

full setmanal

present!

Les joventuts revolucionàries han fet sentir la seva veu. La seva veu que expressa l'autèntic, el veritable pensar de la classe treballadora. Perquè hem de parlar clar. Entre la classe treballadora i els seus òrgans de poder - seus? - hi ha un divorci latent. Pel que sigui - vots son trumfos - el Consell Municipal de Figueres no recull les essències del 19 de Juliol, d'aquell 19 de Juliol, en el qual els obrers, i únicament els obrers batien al feixisme.

I es ara, precisament en aquests moments de desorientació que s'aixeca una veu per marcar la posició dels que fan la guerra i volen fer la Revolució.

El Front de Joventuts Revolucionàries - i que no ho estranyi ningú - farà sentir la seva presència davant de tots - absolutament tots - els problemes que es presentin en aquesta reraguarda tan profundament antirrevolucionària. Cal que ho sàpiga tothom. I els organismes oficials, els primers Les Joventuts Revolucionàries, no callarem res. Anirem al poble i direm el que passa.

Tot el que passa.

En aquests moments greus, nosaltres, les joventuts hi som i fem sentir la nostra veu.

Present!!

PALLAC.

15 cts.

desfilades carnavalesques. No juguem a soldats. Movilitzem-nos per quelcom positiu.

Unim-nos novament al poble. Vigoritzem la seva acertada posició. Si ho fem així encara podem ésser-hi a temps. L'història no menciona als covards. L'història recorda solament aquelles gestes plenes de valentia, de decisió i d'audàcia.

Confeccionem rapidament un programa mínim de realitzacions immediates i anem amb serenitat, però amb fermesa, a portar-lo a la pràctica.

Aquest setmanari es ven a les llibreries:
BATLLOSERA i CANET i al nostre local social,
JOAQUIM MAURIN, 8.

socialisme o democràcia burgesa?

El 19 de juliol amb la sublevació dels militars feixistes contra del règim i de les minses reivindicacions assolides per la classe explotada, és destacà pletòric i viril el gest magnífic del proletariat que, primerament gairebé sense armes i després amb les que abandonen els militars sublevats, liquida un passat deshonros i humiliant creant un nou estat de coses que va consolidant paulatinament i amb consciència. Pagant així, en la lluita primer al carrer i després al front, amb sang i dolor, els drets pels quals la classe treballadora ha fet i farà un sens fi de sacrificis en benefici de la humanitat.

Costosa resulta l'experiència. Milers d'homes, dones i criatures han caigut sota la metralla dels feixistes que pretenien portar-nos novament a un passat d'opressió i deshonra, per així nodrir esplèndidament als explotadors, veritables dirigents del moviment faccions. Doncs si bé sols sentim parlar dels Francos, Queipos, Molas i companyia, aquests sols són els titelles visibles en l'escenari del «guinyol» feixista, siguent, els veritables propulsors, els grans capitalistes i latifundistes, els quals amb la seva actuació solapada i traïdora fan possible que mentre els lleials trobem gran oposició per ajudar-nos en els estaments burocràtics dels països democràtes, els feixistes obtenen tota classe d'ajuda per part

dels països on mana aquest règim i fins i tot dels països dits democràtics, els quals amb la seva actitud abstencionista, no volguent ajudar el moviment legal i alliberador del poble espanyol, demostren a bastament que el règim democràtic està totalment fracassat, i és que si a Espanya ha fracassat sorollosament no és degut sols a la incapacitat dels seus dirigents, sinó que la falla primordial està en les mateixes essències democràtiques, puix quan tenen de resoldre problemes vitals i decisius entre el proletariat—Socialisme—i la burgesia—Feixisme—com el plantejat actualment ací, sempre s'ha vist que a pesar d'estar la raó molt visible, per part d'un dels dos països combatents—com succeí a Abissínia—o per part d'un dels dos sectors en lluita—com succeeix ací—per mitjà de la Societat de Nacions o millor dit, Teatre del Mon, és dona curs a la veritable comèdia democràtica internacional, on és discuteix dia darrera dia i mes darrera mes, unes qüestions que per la seva claretat qualsevol persona per poca que sigui la seva capacitat veu immediatament de quina banda està la raó, però per conveniències del gran capital i de les grans empreses existents en els països democràtes, és possible que mentre és discuteixi qui té raó els països feixistes vagin ajudant descaradament als facciosos espanyols.

Mentre que els democràtes no vo'len ajudar-nos abandonant així als seus correligionaris i al proletariat acceptant fins hi tot d'establir primerament una llei de no intervenció i ajuda i després una altra que impossibilita la vinguda del proletariat internacional.

Però el més ridícul i estrany és que un partit que és diu defensor del proletariat, dongui per mitjà de la seva premsa i per boca dels seus propagandistes consignes tan desplaçades en homes que és diuen comunistes—encara que els fets demostrin a bastament que no en són—com aquestes: El proletariat lluita per defensa la pàtria—com si un comunista en tingués—i que anhela una república democràtica.

Jo demanaria a aquests senyors comunistes que preguntessin als que lluiten a les trinxeres si sofreixen i moren per la pàtria i la república burgesa, als que edificuen en la reraguarda la nova economia, si ho fan per la burgesia per democràta que vulgui ésser, a les mares i companyes dels combatents si pateixen i treballen incansablement pel règim caduc i oprobios, en el que vivien explotades i que feu possible la sublevació dirigida pels generals ineptes i sanguinaris que tenyeixen amb la sang dels seus fills, espòs o pretendent el sol fecund de les terres d'Ibèria, i aleshores veuran aquests senyors comunistes que la contesta serà unànime, ferma i sense vacil·lacions. Tots! Absolutament tots! Llitem i anhelem les reivindicacions màximes del proletariat, i portarem fins a la fi la revolució social, que comença el 19 de juliol ofegant la sublevació militar—feixista a Catalunya i altres regions espanyoles, anant al mateix temps reconstruint sobre les runes dels règims infectes que havia tingut fins ara i finalitzant quan tots els espanyols siguin lliures i és vegi onejar ben alta, arreu d'Ibèria, l'ensinya roja com la sang del proletariat que és l'expressió latent de les ànsies d'alliberació dels obers, i que estan reconcentrades amb els següents mots: Federació Ibèrica de Repúbliques Socialistes.

JOAN FORCADA.

Els Consellers Municipals no donen el rendiment que precisa en aquests temps de guerra i revolució. Cal radicalitzar-los i no burocratitzar-los com alguns sectors antifeixistes voldrien.

el deure de les dones i dels partits revolucionaris **alza de precios**

En aquesta lluita de gran transformació social, la dona no està a l'altura que les circumstàncies exigeixen. Molta part del món femení no és dona compta de la responsabilitat que ens pertoca a tots, i moltes d'elles conserven intacte el tòpic del passat odiós i això es deu al poc interès de la majoria de partits i organitzacions revolucionàries que mancades de visualitat en aquest aspecte no han vist en elles més que el *sexo débil*. Greu error aquest puix la dona podria desempenyar un paper de gran importància en la nostra revolució com realitzà a Rússia. Encara que moltes d'elles tinguin un pensament arcaic de la lluita de classes si els partits revolucionaris les haguessin orientat en acerts viaranys, avui ens trobaríem molt més en contacte amb elles del que estem i el seu allunyament jamai seria d'ordre psicològic ni moral.

Cal treballar d'una manera programàtica perquè deixin el conservadurisme que tenen arrelat en tots els conceptes de la vida. Cal, que com nosaltres, visquin per la revolució.

La diaèctica marxista ha d'estar al seu servei, per fer-li comprendre que la nostra lluita és per la seva pròpia llibertat, per la seva emancipació total, en el taller, en la fàbrica i en la llar. És de cabdal importància que estiguin identificades amb nosaltres. El nostre objectiu sempre és de cara a la realitat, totes les nostres activitats són en miras al futur. I aquest futur ha d'ésser el de la gran conquesta de la dona per un món prenyat de benestar.

Tots els partits revolucionaris han d'emprendre una croada vers aquesta conquesta, fent que les dones ingressin en els partits de classe i així, adaptant-les en els mètodes que la revolució exigeix i ensenyades meticulosament comprendran el contingut social de la nostra lluita i poden molt ben ésser una arma combativa a la reraguarda.

Grans sacrificis ens esperen. Mentre els homes són al front fent cara a l'enemic comú, ací molta indústria resta paralitzada. I també podria molt ben ésser que mentre en les trinxeres és bat el feixisme ací és vulgués escamotejar l'obra revolucionària que els fronts van consolidant.

En la reraguarda hem de crear el front de la revolució, perquè aquesta és consolidi i no s'intenti fer-la retrocedir.

La dona, doncs ha d'aprendre el maneig de les armes i així formar un exèrcit revolucionari per assegurar la victòria en la reraguarda.

La dona quan te una missió encomenada i la compren és fa difícil vençer-la.

Però això és obra dels partits i organitzacions revolucionàries. El nostre partit pren una gran tasca en aquest sentit, que ja va donant el seu fruit.

Les dones tenen la paraula. Elles han de sapiguer escollir. O el passat vergonyós o un bell futur. L'opressió o la llibertat. La República burgesa o la República Socialista.

JOSEP BORRELL

Cabanes.

se tiene que controlar la lengua

Repetidas veces ha sido publicado en diferentes periódicos de carácter revolucionario el aviso oportuno a todo militante, sindicato o partido político de callar ciertas cosas que nuestros enemigos puedan hacer un arma contra nosotros, dichas en conferencias o mítines, y que por lo visto de tal advertencia han hecho caso omiso; por lo tanto demuestra que su espíritu de contradicción en los momentos graves en que vivimos, es superior a las necesidades del movimiento revolucionario. Me refiero a ciertos compañeros que se dicen revolucionarios y orientadores

de la clase trabajadora, que en los mítines, como ocurrió en el que celebró en esta ciudad el P. S. U. C. el día 22 del mes pasado en el cual se hicieron comentarios de la industria de guerra catalana, citando la labor de los camaradas que trabajan en distintas fábricas y haciendo la crítica de los trabajos que en las mismas se realizan, dando de esta manera facilidades a los espías, que por todas partes circulan, de comunicar tales nuevas de trascendental importancia al campo faccioso.

Desearia pues que este aviso repercutiera a todos los camaradas proletarios revolucionarios y que de ahora en adelante se pusiera cura a ciertas habladurías que perjudican la causa por la cual todos luchamos.

F. ROMÁ.

El aumento de precio de las subsistencias es un tema de palpitante actualidad y al que se le ha de poner remedio inmediato, pues de o contrario llegará día que con todo el oro del Banco de España no se podrá comprar un kilo de garbanzos.

Nos abstendríamos de protestar si el beneficiado fuese el productor; pero como es el intermediario el que hace negocio, no podemos ocultar nuestra indignación, ni silenciar nuestra protesta.

Se han dado decretos prohibitivos del alza de precios, pero sólo ha servido para refrescar la memoria a estos chupópteros y recordarles la oportunidad de aprovechar la ocasión.

No podemos consentir que debido a la escasez de varios productos, haya aumentado su precio astronómicamente; aunque raro es el artículo, escasee o no, que no haya aumentado un cien por cien. El kilo de legumbres, antes del 19 de Julio, valía 1'10 pts., hoy cuesta 2'15. La libra de carne de 2'25 ha ascendido a 4 ptas; y los demás productos, por el estilo.

Una familia trabajadora con 10 pts. diarias de jornal no puede subsistir. ¿Y los que no las ganan?

Es bochornoso, «señor» Consejero de Abastos, que los especuladores se hagan ricos mientras los obreros no pueden comer, al igual que en los tiempos de la odiosa dominación burguesa a la que algunos pretenden hacernos retroceder. ¿Acaso le regalan los comestibles, ya que parece no haberse enterado del escandaloso aumento de precios?

Si no puede o no sabe que ha de hacerse para evitar tales abusos le aconsejamos la dimisión antes de que los trabajadores se cansen de ayunar y ver cómo los burgueses pueden adquirir cuanto desean, ya que cuentan con dinero, mientras ellos sufren privaciones.

Este asunto, al igual que otros tan delicados o más que éste, a los que no encuentran salida los neo-socialistas y reformistas, tienen su solución efectiva e inmediata: La que les dará la Revolución llevada hasta el fin con la socialización de la Industria y el Comercio, donde no pueden existir esa plaga de intermediarios que compran barato y venden tan caro como les dá la gana, ni tienen libertad de acción esos oportunistas que anteponen su provecho al beneficio de la colectividad.

CLAUDIO BORJA.

aclaración

IV

No hay ningún cuartel en Cataluña donde los Comisarios Políticos tengan el nombramiento oficial. — En la mayoría de los cuarteles, el Comisario Político lo han nombrado la organización que controla dicho cuartel. — En otros sitios, como Reus, Tarragona, Lérida, Gerona, etc. etc., el Comisario Político es nombrado por el Consejero de defensa de la localidad — Seguramente que los que pedían mi dimisión en asamblea "no conocían" a fondo este problema, o si lo conocían hacían todos los posibles por no sacarlo a relucir.

Somos ya demasiado viejos en el movimiento obrero y tenemos un poco de experiencia de todos estos problemas. — Lo que se trataba no era de quitar a Grossi de Comisario Político, sino de eliminar al P. O. U. M., y siento que los camaradas socialistas sean tan hipócritas que no hayan tenido la valentía de plantear el problema tal y como es.

El P. O. U. M., jamás me ha echo ninguna indicación para que siguiese esta o la otra política dentro del Castillo puesto que de haberlo querido hacer, la cosa no podía estar mas fácil, pues ya comprenderán los camaradas socialistas que, con dar la orden a sesenta o setenta de nuestros camaradas para que se apuntasen voluntarios al Regimiento, la cosa ya quedaba arreglada y el compañero Grossi, de haberlo querido, hubiese continuado de Comisario Político.

Pero nosotros los del P. O. U. M., somos un poco más leales que todos esos canallas que sin ser revolucionarios y llevando la vela en la mano, pretenden dar cátedra a los que ya tienen los testículos hinchados de tanto luchar contra la burguesía y contra los que muchos de vosotros habéis sido sacristanes hasta antes de ayer. Por eso que, nosotros los del P. O. U. M., somos gente de acción, militantes revolucionarios que no nos asusta la orden de partir para las trincheras como les sucede a muchos de los que al hablarles de este problema se

apresuran a meterse bajo las faldas de sus respectivas mamás.

Entre las problemas tratados, hay uno, quizás el mas interesante, y este radica dentro de ese llamado Ejército popular en embrión.

Se está formando un Ejército, y muy especialmente en Figueras, que de no acudir con urgencia, podrá ser una de las secciones de la quinta columna. Indudablemente que no podemos darles una concreción general, pero sí que entre jefes, oficiales, clases y soldados, de los que forman el 2.º Regimiento de la 2.ª División, hay elementos completamente fascistas dispuestos a clavarnos un cuchillo por la espalda en el primer momento que se les presente ocasión.

Yo hago un llamamiento a los camaradas voluntarios que están en aquel regimiento y a los compañeros del reemplazo que sean sinceramente revolucionarios, para que vigilen detenidamente el teje y maneje de lo que allí puede suceder, pues de no andar con cuidado, podrá llegar el momento en que sea demasiado tarde.

Por otra parte, y desde este mismo periódico local, le hago un ruego al Consejero de Defensa de la Generalidad de Catalunya, para que nombre una comisión de Investigación que lleve por misión el examinar la conducta de una gran parte de los Jefes, oficiales y algunos soldados, que están en el 2.º Regimiento de la 2.ª División. Advirtiéndole, al mismo tiempo, que con toda rapidez cambie el Jefe Responsable del Regimiento, puesto que su conducta no responde a los momentos actuales ni es favorable a la causa que estamos defendiendo.

Espero que el camarada Consejero atenderá mis ruegos y que sin que pase mucho tiempo, habrá puesto solución a tan grave problema.

Para mí (y eso sin molestar a nadie) uno de los más causantes de esta grave situación que se está gestando, es el Partido Socialista, que por el mero hecho de hacer bulto en su organización no repara en dar ingreso en

la misma a todos los que lo soliciten, sin fijarse en que los momentos actuales no son momentos (por lo que afecta a los partidos que han de dirigir la revolución) de buscar la cantidad, sino la calidad.

Quizás mi aclaración haya causado daño en la mente de algunos, pero francamente, he de manifestar que eso a mí no me interesa en lo mas mínimo, pues siempre he sabido responder de mis actos y lo que digo en el periódico aquí estoy presente para repetirlo ante quien sea, cómo sea y de la forma que sea.

Cuando nos estamos jugando la vida, como en los momentos actuales, no puede haber parcialidad personal. Se trata de un hecho de gran envergadura, un hecho de gran responsabilidad, en el que las vacilaciones o las equivocaciones pueden acarrear tras de sí la catástrofe. Por eso que, cuando se es revolucionario, hay que ser claro y sincero y no mirar en la amistad o en la enemistad, sino mirar solamente en el triunfo que es la garantía salvadora, no solo de los trabajadores de España, sino del proletariado del mundo entero.

Quede pues aclarado el asunto y si hay duda, no reparen en hacer la consulta, que siempre y en todo momento estoy a disposición de quien sinceramente vive para las ideas y no de las ideas.

MANUEL GROSSI.

Per a nosaltres, marxistes revolucionaris, educats en la lluita de classes, no pot existir més que un camí. El d'aixafar el capitalisme i fer triomfar la revolució social.

comarcals

Vilamaniscle

el temps i els fets solen donar la raó

Seria pueril intentar predir el que farà i no farà la nova Junta directiva del Sindicat Agrícola de Vilamaniscle constituïda el dia 10 del passat febrer. Però pot ésser que no ho fos tant si tenim en compte que la direcció d'un Sindicat, com la de qualsevol altra entitat, es com la d'un vehicle. Si el conductor es agil i destre, veurem com el vehicle marxa ràpid i segur, però si es mancat d'aquestes condicions, el vehicle marxa amb tantes dificultats que s'exposa a estrellar-se.

Cal que ens donguem compte, que si en algun moment de la Història els sindicats—i particularment els agrícoles—han estat una de les millors armes per la defensa dels interessos de la classe explotada, no dubtem que aquest n'es un. Doncs bé: Si entenem que els sindicats poden ésser—i hem de fer que siguin—una arma tan útil, cal que per la seva garantia i eficàcia posem en el seus projectils els fulminants més adients perquè l'explosió faci els seus efectes. Es així que ho han entès els socis del Sindicat de Vilamaniscle? Per la pusillanimitat que demostraren els components de la nova Junta en el moment que assolien la responsabilitat, mentre es feia la distribució de càrrecs, temo que no. I

temo que no, precisament perquè no es amb un obrir i tancar d'ulls que els homes posseeuen—diguem-ho clar—totes aquelles condicions necessàries o indispensables que les circumstàncies del moment requereixen per orientar els Sindicats pels camins més rectes i planers possibles.

Avui més que mai, l'ànima de l'economia dels pobles i especialment dels productors, ha d'ésser el Sindicat amb una col·laboració lleial de tots els socis i un especial interès per part de la seva Junta directiva. El tindrà aquest interès la del Sindicat de Vilamaniscle? Si el tindrà o no el temps i els fets ho diran. El que sí podem dir, que no es pas amb discrepàncies infundades, amb pretextos ni amb aquell procediment rutinari i estèril que havia vingut seguint fins a la data, que podrem fer d'ell el que caldria fer-ne sinó que es amb entusiasme, amb sacrifici i amb un vestader esperit revolucionari.

De totes maneres i a fi de no profetitzar tant, esperarem que els fets i el temps ens donguin la raó.

PERE SUNYER.

fortià

no ens deixarem enganyar

En els primers dies del moviment sols ens mobilitzarem uns quants companys que ens feiem complert càrrec que s'hi s'imposaven els militars feixis-

tes s'implantaria al nostre país una dictadura sagnant.

Molts dels que avui és diuen grans revolucionaris no sortiren de casa per no comprometre's. Ara però, creuen que tot va bé i volen ésser els amos.

Al nostre entendre van equivocats. Hi ha encara molta feina a fer i convindria enlloc de cercar la manera de distanciar-nos que, amb tota tolerància i desig fraternal, miéssim d'actuar de comú acord com és feia abans del 19 de juliol.

Els cacics que ara callen—quins remei els hi queda—aprofitaran la primera ocasió per ensenyar les dents. No ho descuideu.

Encara que hi hagin individus que treballen activament per fer entrar algun cacic en organitzacions obreres heu d'entendre que per més carnets de sindicats i partits polítics que aconseguixin els cacics, sempre seran el que eren i si és presenta el moment sabran demostrar l'odi que ara van emmagatzemant.

Succeeix però, que algun element que està fent oposicions per cacic, voldria recolzar-se amb aquests per veure si és fa l'amo del poble. Es ben ridícula aquesta pretensió.

Ací tots ens coneixem i si fins ara—a costa de molts esforços—hi ha hagut pau i harmonia, fem que duri, puix el dia que qui sigui vulgui imposar-se damunt del poble, s'exposa a rebre seriosament.

No podem ésser regits ni per neurastènics, ni per covards, ni per analfabets. Solament els homes conscients i responsables ens guiaran pel bon camí.

Nosaltres volem treballar cordialment amb totes les organitzacions antifeixistes però cal tenir en compte que a Fortià abans del 19 de juliol sols existia el P. O. U. M. ó sigui que en èpoques de persecució com fou el bienni negre—quan la guàrdia civil ens venia molt sovint a visitar—sols lluitàvem donant la cara als comunistes del gloriós Partit Obrer d'Unificació Marxista, que varem ésser també els que amb tota decisió i valentia ens llançarem al carrer el 19 de juliol disposats a jugar-nos-ho tot, per tant ara no podem admetre que altres organitzacions—que fa quatre dies que s'han creat—vulguin donar patents de revolucionarisme i pretinguin desacreditar-nos amb maniobres rastreses i jussuítiques.

Si és vol treballar amb sinceritat sempre ens trobarem però si és vol actuar sectàriament no cal comptar amb nosa tres.

X. X. X.

El Comitè Comarcal d'Ajui als Refugiats és complau en fer constar el seu agraiment a tots els ciutadans que amb motiu de l'arribada dels 600 refugiats de Màlaga, cooperaren a l'atenció dels mateixos i particularment al Cos de la Creu Roja que es desvetllà per atendre als malalts i junt amb el personal de Transports, facilitaren la tasca del repartiment per la Comarca.

Així mateix aquest Comitè recorda a tothom que s'admeten donatius de roba de tota mena, nova i usada per tal de poder-la repartir.

¡Ciudadà, per humanitat, ajuda als refugiats!

Pensa que en aquests moments no es pot permetre que mentres la roba es desperdicia en els armaris hi han moltes dones vellets i infants que passen fred i van vestits miserablement.

Els donatius, a la Conselleria d'Assistència Social, (Casa del Poble)

llorenç de la muça

la simpatia que sent el P. S. U. C.-llegeixi's: peix amb suc-vers el nostre partit.

La conferència que van donar en el nostre poble el dia 7 de febrer, els super-homes del P. S. U. C., acompanyats pels individus més separatistes del poble, va ésser un acte organitzat exclusivament per criticar despiadament el nostre partit.

No vull dir que nosaltres siguem infalibles i per tan que no hagim tingut alguna equivocació, però mai per ésser tractats d'assassins i de feixistes, com ens qualifiquen quatre indocumentats de les J. S. U.

La conferència en qüestió era per tractar d'assumptes de caràcter general i ells varen aprofitar-ho per despotricar miserablement contra el nostre partit.

Acompanyaven al conferenciant uns

quants joves unificats d'aquells que presumeixen la pistola en el ball però que el dia que l'hagin de fer servir contra els feixistes ja veurem que faran, segurament el mateix que varen fer els primers dies del moviment, quedar-se tranquil·lament a casa per no refredar-se.

Aquests elements que sols tenen interès en atacar-nos ho fan per mandat dels seus amos, els que olen que els obrers no ens entenguem per continuar explotant-nos ignominiosament.

Més valdria joves del P. S. U. C.—llegeixi: peix amb suc—que dediquessiu totes les energies a capacitar-vos degudament i a fer obra en pro de la classe treballadora, dedicant-vos a atacar els partits revolucionaris, com el P. O. U. M., no feu altre cosa que afavorir descaradament als burgesos.

V. A.

tribuna agrària

alerta amb les malures

Enguany la nostra collita merèix especial atenció i és per això que el nostre alerta d'aquesta setmana va dirigit als companys pagesos per que veillin amb el màxim interès l'arribada a bon terme dels productes del nostre camp.

La primavera porta en si, amb les seves pluges i canvis de temperatura, després del normal desenrotllament de les plantes, innombrables malures de caràcter parasitari que posen en constant perill la vida de les nostres plantacions.

Nosaltres en diem malures perquè ataquen a la vegetació però, en realitat, és el fenomen de vitalitat, el mateix fenomen que experimenten tots els elements dotats de vida pròpia, durant aquesta època de l'any.

Però per alguna cosa se'n diuen malures, car a més de perjudicar a la planta perjudica els interessos del conreador, i com a malures tenim de curar-les i millor, evitar-les.

Innombrables són els experiments i pràctiques portats a terme, molts d'ells d'èxit insospitat, Citarèm com a exemple les malures de la vinya que, per mitjà dels caldos cúprics, arriba gairebé sempre a bon terme la collita de tan estí mat fruit.

Moltes són les malures que per desconèixer els tractaments deixem que malmetin les nostres plantacions.

Doncs bé, companys pagesos, ço que en temps passat solament podia repercutir en els interessos personals del conreador, enguany com que el

perjudici seria per a tots convé que veilleu els vostres cultius amb un interès especial. Cal que estiguen alerta, i si per desgràcia veieu que algú mal pot destruir la vostra, tan necessitada collita, no dubieu en demanar l'ajut tècnic necessari.

Tenim el nostre país, uns Serveis Tècnics d'Agricultura integrats per bons companys que, en cas necessari, no solament estaran al vostre costat sinó que posaran a la disposició del cas tot el seu tecnicisme i tot el seu entusiasme.

VINYATER.

No hem de crear-nos un enemic al camp, al contrari hem de convertir els pagesos en els aliats naturals dels obrers de la ciutat.

funcionament del sindicat agrícola

Tota l'economia capitalista es sosté, podríem dir, amb l'aparell Comercial i Bancari, i és molt natural que nosaltres, al volguer edificar el nou món Socialista, el basem també, sobre un bon aparell Comercial i Bancari dintre dels nostres Sindicats Agrícoles.

Per eliminar tota la mena de comerciants i intermediaris, que no fan altra cosa que negociar els nostres productes i viure amb els beneficis que els hi reporten agravant sempre la vida dels productors i consumidors especulant en el més petit moment

d'escassetat de productes, que ells mateixos han acumulat als seus magatzems, valguent-se de les necessitats que tenen de vendre els productors, per donar la solució a tots els gravaments que damunt seu, han caigut per tal de poguer arribar la collita a bon terme i atendre les necessitats de la seva llar, durant el procés de l'any Agrícola.

Arribem doncs a donar-nos compte que tots els Sindicats — que agruparan a tots els pagesos tindran la seva Secció de Compres i Vendes, i operant junt amb tots els altres Sindicats, faran que desapareixi tot el que fins ara venia fent la vida difícil i impossible del pagès, que durant segles, venia patint, el jou del Propietari, del Usurer i del Negociant.

Al fer funcionar les Seccions que hem esmentat no farien altre cosa que sentar les basses de l'aparell Comercial, però per assegurar aquest cal crear-ne un altre, cal contribuir també l'aparell Bancari, sense el qual en els moments que vivim, que el factor diner juga encara un dels papers principals, no podem pas prescindir-ne.

Hem doncs de formar la Caixa Rural de Crèdit, per mitjà d'aportacions personals retornables en forma d'accions, a base del benefici que ens deixarà al funcionar totes les Seccions del Sindicat i també pel breu plaç que podem, momentàneament, fer jugar el valor que ens dongui el resultat de les operacions de vendes que vagi fent el Sindicat i d'altres que no tinguent necessitat d'utilitzar tots els seus diners, una part la podran deixar com a Compte Corrent, i així serà lo manera de tenir molt aviat una Caixa Rural forta, per a poguer suportar totes les operacions de Compres, Prèstecs, Treballs col·lectius, etc., etc.

Que tot això serà quelcom difícil de realitzar? N'estem completament segurs per la manera d'ésser desconfiat el pagès, però una vegada s'hi vagi educant i es dongui compte del benefici que tot això li reporta, cada pagès serà un vertader defensor de la Revolució, que li haurà sabut construir, l'òrgan de defensa Econòmic que ell de molt temps somniava.

Podem dir que el fer del Sindicat Agrícola, l'Organisme Econòmic Socialista, edifiquem sobre fonaments fermes, la nova societat sense classes i assegurem a tots els camperols el seu previndre, perquè, amb tot el que ells produeixin no faran altra cosa que beneficiar-se'n ells mateixos anul·lant de socarrel tot el que representa, el passat vergonyós d'una societat plena de despotismes, privacions i d'injustícies pels que treballarem.

A. FERRER.

Llançà, Febrer 1937.

la voz del frente

Grandes esperanzas nos ha traído a los que estamos luchando contra la opresión, la constitución del Frente de la Juventud Revolucionaria y al mismo tiempo ¿por qué no decirlo? gran desilusión al ver que una fuerza juvenil indudablemente nada despreciable, se ha abstenido de tomar parte en dicho frente, siguiendo las consignas de un partido que no tiene de revolucionario más que su fraseología

Nosotros, verdaderos discípulos de Marx, y por lo tanto, exentos de todo «infantilismo revolucionario» como nos fi dan, lamentamos sinceramente el viraje hacia el más inhumano reformismo que han tomado las J. S. U. influenciados indudablemente por sus dirigentes, que dándose y jactándose de revolucionarios no buscan nada más que la escisión de los obreros, ¿con qué fin? salta a la vista que el fin que se proponen llevar a cabo no es más que el sabotaje de las reivindicaciones obreras que a ellos les asusta que lleguen al final, porque saben a ciencia cierta, que las mejoras del proletariado significan la muerte de su gran bienestar, sus diversiones de burgués y sus escandalosas francachelas.

Sin embargo, estamos seguros que muchos jóvenes habrán comparado las consignas revolucionarias lanzadas por los jóvenes oradores del F. de la J. R. por una parte y por la otra, los acuerdos puramente reformistas tomados en Valencia por las J. S. U. lanzados por su dirigente «señorito» Carrillo, antes, el más encarnizado enemigo de la revolución rusa y hoy, el más servil y rastro de los esclavos stalinianos, llegando incluso, mandado por su dueño en pedir la supresión física y política de la J. C. I. cuando le consta a él, más que a nadie, que si comparamos los dirigentes de uno y otro partido, que han muerto con las armas en la mano frente al fascio, verá que en nosotros hay una lista muy grande por cierto y que ellos, apenas podrá mojarse la pluma para escribir algún nombre y en cambio, ni el sagrado recuerdo de nuestros héroes, ha respetado cuando aboga por la aniquilación de la J. C. I. y el P. O. U. M. organismos a los cuales tenemos la honra de pertenecer. Esperamos que los jóvenes socialistas se haran eco del clamor unánime de todos los trabajadores que desean sinceramente la unidad revolucionaria (no con católicos) y que marcharán hacia la senda del verdadero Socialismo, apartándose por lo tanto del que han falseado sus dirigentes y que ingresarán en masa dentro del F. de la J. R. el cual sin ningún género de

duda, llevará la Revolución al final y aplastará lo mismo que a una culebra venenosa al fascismo e incluso a la contrarrevolución.
Por la Revolución; Unidad.

¡Viva el Frente de la J. R!
¡Viva la J. C. I. y el P. O. U. M.!

Los camaradas de La Escala de la 3.ª Bandera de la Col.ª «Maurin» avanzadilla Fornillos.

saquetes de la j. c. i.

Ara que tot-hom parla de la bandera única, n'ha sortit una de nova. La del G. E. P. C. I. Bella bandera, a fé! Vermella i amb lletres blanques. Alta, oneja la seva vermellor de comunista, quan fa tramontana.

Bandera del G. E. P. C. I., jo et saludo!

Tu has lluitat en mil combats!

Bandera del G. E. P. C. I., tu n'ets immortal!

* * *

El local del G. E. P. C. I.—organització profundament revolucionària—és l'antiga rectoria

No us sembla que és el local més a propòsit per als estimats companys d'aquesta entitat mil vegades benemèrita?

* * *

1.er Concurs d'avant.

Quantes combinacions es poden fer amb les cinc lletres de la paraula G. E. P. C. I.?

NOTA.— Al guanyador d'aquest concurs, li regalarem un magnific banderí vermella—de comunista—d'aquesta entitat

* * *

Aquell jove tan graciós que porta ulleres de conxa, i que des del mes d'agost que se sent terriblement revolucionari fa discursos pels pobles.

No hi tindriem res a dir, si no fos que es fica una mica massa amb el P. O. U. M.

Li preguem a aquest jove que no s'hi fixi tant amb nosaltres, o sinó parlarem de quan era subscript a la Veu de l'Empordà, i anava a missa els diumenges, perquè l'amo estigués content.

* * *

Nosaltres som molt ben educats i li demanem això amb tota cortesia.

No farem pas com aquell del P. O. U. M. de Lladó que quan el jove unificat afirmava seriosament que els del P. O. U. M. eren uns ganduls el volia fer sortir del Teatre per la finestra.

* * *

El miting del Front de Joventuts Revolucionàries ha tingut repercussions

en les altes esferes de la política petiburguesa i reformista local.

Es el que deia, un ex-edil d'aquesta ciutat.

Vés, que en tenen de fer aquests jovenets d'això de la revolució!!

* * *

La nostra ciutat ja sembla Barcelona. Hi ha desfilades militars, i tot. I, naturalment, al front se n'han enterat, i ens han escrit, comentant-ho

Heus ací un paràgraf de la lletra d'un company de la nostra centúria!

Sabem que per la Rambla ara s'hi fa l'instrucció i esperem que aquets que la fan, ens vindran a rellevar, una vegada, la tinguin apresada.

Nosaltres, també ho esperem. Sobretot, donats els magnífics instructors que tenen.

* * *

Un altre paràgraf:

Nosaltres, per anar al front, no vàrem pas necessitar fer l'instrucció per les Rambles».

Però, amic meu, vosaltres sou uns impacients i uns indisciplinats!

A lo millor, encara no sabeu; *dar media vuelta a la derecha, ar!*

* * *

I un altre encara:

Per l'experiència que tinc, crec molt més important conèixer el maneig de l'arma, que no pas sàpigner marcar el pas».

No, no, això es enveja. Qui us hi feia anar tan aviat, i sense haver fet un parell de mesos d'instrucció per la Rambla?.

Quin efecte fareu, ara quan entreu a Ossa, per exemple, sense saber que vol dir:

aaaaltooo, ar?

* * *

Ja veureu quan vinguin els que ara fan l'instrucció!

Posaran mosaic a les trinxeres i diu que quan plogui es posaran chanclos, i tot!

Clar que potser no sabran tirar bombes de mà; però això es el de menys.

No us sembla companys de la centúria Rosa Luxemburg..?

Gràfiques TRAYTER, Cervantes 13, Figueres

avant..!

la joventut
té la paraula

males llengües

No hi ha dubte que molts individus han abusat dels moments actuals per fer-se una esplèndida posició personal que ara voldran defensar amb les dents.

Famílies que vivien modestament—la modèstia admirable de la classe productora—s'han precipitat a ocupar les millors cases i han tingut moltíssim interès en donar-los-hi un marcat to senyorial, omplint-les de mobles luxosos i d'encatifades alfombres, ço que no escau de cap manera a la nostra classe.

Molts han demostrat també una inesperada afició a la música—mai l'havien donat a conèixer—requisant bones ràdios i fent-les sonar tot el dia. Ço que agreuja considerablement el presupost ordinari d'una família obrera.

I la majoria dels que han obrat tan lleugerament perquè no és dongués a la seva actuació l'importància que tenia s'han dedicat a bescantar els militants que han actuat amb tota nonradesa i dignitat, amb el propòsit evident de crear una atmosfera nociva per desorientar l'opinió sanejada dels que obren amb tota consciència i serietat.

Per crear aquest ambient és valen del poc coneixement de les seves mateixes companyes per tal de que secundin els seus plans i, en ple mercat, en el rentador públic, a la peixateria,

etc., la veu de la femella, que hauria d'éseer exposició de sinceritat i amor fraternal, realitza el treball verinós de la víbora, deixant un rastre pestilent i llefiscós que vol fer-lo servir per embrutir una conducta diafana i límpida a fi de tapar actuacions brutes i inexplicables.

Aquests oportunistes però perden el temps. Tots ens coneixem massa. L'actuació d'uns i altres sortirà a la llum pública i el poble jutjarà, i els que han comés males accions, els aprofitadors d'aquesta situació anormal, els encubridors dels militars feixistes, els que desbarrant contra proletaris que han actuat sempre en un sentit essencialment revolucionari, cerquen fer oblidar la seva labor inconfesable contrària als desigs de responsabilitat que defensem els que no volem tornar enrera, que recordin, que resulta impossible enganyar a la classe treballadora

La velocitat és demostra caminant. Si hom actua amb noblesa no ha de cercar embolics ni defensar posicions tèrboles. Si anem contra els feixistes i els ataquem en tots sentits, mai podrem defensar—no pot existir motiu que ho justifiqui—per exemple: a elements que han estat detinguts per comitès

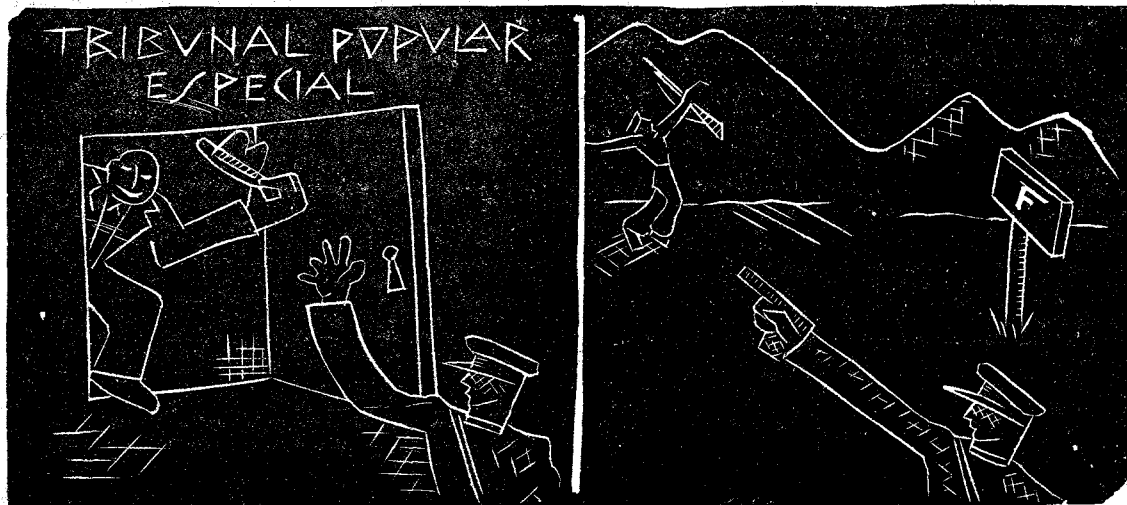
responsables que han complert amb el seu deure procurant sanejar la rera-guarda, com correspon als moments greus que vivim.

Els que s'han equivocat que rectifiquin. Els que s'han venut que paguin el seu delicte. Però, mai, hem d'admetre que es vulgui defensar una actuació arrivista procurant crear un ambient nociu contra elements honrats que han demostrat ben clarament la seva intransigència davant la covarda labor dels grimpadors de tota mena.

I més indecorós resulta encara que aquest ambient és procuri que el faci la companya, abusant de la seva manca de cultura i educació.

Els homes han de donar la cara. Quan es vol discutir qualsevol assumpte si es creu tenir raó s'ha de tenir també la valentia de demanar explicacions de home a home, mai fent servir la companya de tapabruts i creant-li situacions difícils que si es tingués quelcom de delicadesa serien més que suficients per decidir a suïcidar-se al seu promotor i a tallar-se la llengua a la que tan mal us en fa.

MARIUS SUIRAM.

**els feixistes
demostran els
seus instints
criminals a la
primera ocasió.**